

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Prepotència, prudència, fets

El ministre de Finances ha perdut els papers

El ministre de Finances va pretendre, dimecres passat, desmentir el que havíem dit Progressistes-SDP –ho qualificà d’“elucubracions”– amb relació a l’adhesió al Fons Monetari Internacional.

Ho va fer amb prepotència i amb ben poca prudència. Li va mancar la prudència que li va haver de recomanar el cap de Govern divendres enmig dels plats d’escudella de Sant Antoni. No ens ha d’estranyar que hagi de fer un toc d’atenció al ministre de Finances.

Esport assegurava que havia fet un acord tripartit i constituït un equip per a una legislatura que volia pilotar amb diàleg i moderació. Aquell dia el ministre Jover no va assistir a classe. I per això va sortir com una fera, menystenint el miler de ciutadanes i ciutadans que van votar Progressistes-SDP l’abril del 2019. Està acostumat que li facin de claca i no porta bé les crítiques, per fonamentades que siguin. Després de la roda de premsa de dimecres constatem que vol continuar fent el ridícul.

En lloc de carregar matussement contra SDP, potser el que hauria de fer és una mica d’auto-crítica.

Fa pocs dies, rellegint un llibre de l’ex-ministre socialista espanyol, Jordi Sevilla, hi trobava una referència a una frase de Churchill que venia a dir: “Jo, quan m’equivoco, canvio d’opinió; i vostè, què fa?”

És ben evident que si hom li preguntés això al ministre Jover respondria cofoi: “Jo em man-

tinc fort i ferm, peti qui peti.”

Per això va tenir la temeritat d’assegurar que “... des de l’executiu s’ha demanat sense èxit a l’FMI una estimació de la quota que hauria d’assumir el Principat” i que des de l’organisme internacional tampoc no se’ls ha traslladat “cap forquilla de treball tot i que també s’havia sol·licitat” (pàgina 7, BonDia, 16 de gener del 2020).

El ministre de Finances ha perdut literalment els papers

“Jo, quan m’equivoco, canvio d’opinió; i vostè, què fa?”, es demanava Churchill

perquè, si no els hagués perdut, hauria pogut llegir:

1. La *Nota relativa a la reunió amb l’FMI a Washington*, de data 25 d’octubre del 2016, que la secretaria d’Estat d’Afers financers internacionals presentà al Govern i que resumeix la reunió que va mantenir a l’FMI. La secretaria d’Estat escriu que “per tenir una idea de la quota” li van indicar que la quota corresponent de San Marino era, aleshores, de 49,2 milions i la secretaria d’Estat afirma: “En reunions que Govern anterior ja varen tenir amb l’FMI (aproximadament des del 2003) ja es va indicar a Andorra que la seva quota podria ser aproximadament 2,5 cops la de San Marino.”

2. L’Informe FMI (2017) del seu ministeri que a la pàg. 3 diu:

“Actualment el càlcul de la quota està en discussió amb l’FMI.

-2,5 x quota de San Marino
-Quota actual de San Marino: 49,2 milions de DEGs
-Quota prevista: 49,2 x 2,5 = 123 DEGs

-Quota prevista en USD = 123/0,735421 = \$167 milions

Quota efectiva prevista = 167 x 0,25% = \$41,7 milions (25%)

Cost efectiu = 0,35% x 41,7 milions = \$145.950 (0,35%)”

Em sembla prou clar que el ministeri de Finances xifrava, el març 2017, la quota en 167 milions de dòlars americans.

I per acabar-ho d’adobar convé saber que el mateix Informe 2017 assenyalava entre els set inconvenients principals d’una adhesió a l’FMI el següent:

“El cost de la quota es revisa a l’alça de manera regular, es revisa cada 5 anys de forma sistemàtica, però un membre pot demanar voluntàriament la revisió.”

Al ministre portaveu del Govern li ha sobrat doncs prepotència, li ha mancat prudència i els fets –els documents– el desmenteixen. Haurem doncs de concloure que prenent desmentir-me a mi estava desmentint el seu ministre anterior, Jordi Cinca.

De moment ja ha aconseguit demostrar que és impossible representar correctament el Govern si no s’és capaç de deixar les ganes de lluir-se al costat mentre es diuen quatre paraules com cal i sense mancar al respecte a cap partit polític ni als seus representants.